

РЕШЕНИЕ

№
5619

гр. София, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12466** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Л. Г., представляван от адв. Е. Е., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2124252/30.10.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към Районно управление (РУ) – К. при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – С., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради некомпетентност на издателя, допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл. 146, т. 1, 3, 4 и 5 АПК.

Твърди, че при проверката на 30.10.2025 г. е констатирана липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, за което е съставен АУАН серия GA № 4502463 и е приложена отделна ПАМ за временно спиране от движение на ППС до сключване на застраховка. Поддържа, че още същия ден е сключил застраховка „Гражданска отговорност“ и е представил полицата в РУ – К., откъдето са му върнати регистрационните табели и свидетелството за регистрация, като е бил уведомен, че е сезирана прокуратурата. Поддържа, че не е знаел за служебно прекратената регистрация, не е бил уведомяван по реда на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) и че

ограничаването чрез отнемане на СУМПС е непропорционално, тъй като го лишава от право да управлява МПС преди да е решен въпросът за отговорността. Твърди некомпетентност на издателя на оспорената ЗППАМ, като сочи, че заповедта за оправомощаване е основана на заповед на министъра от 2021 г., която не е представена. Твърди и липса на мотиви и непълнота на фактическите основания, включително, че не е посочена дата на управление и не е посочено, че прекратяването е служебно поради липса на застраховка.

Прави искане оспорената заповед да бъде прогласена за нищожна, респективно да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разности по делото. Жалбоподателят се представлява от адв. Е..

Ответникът – младши автоконтрольор към РУ – К. при ОДМВР – С., не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.10.2025 г. около 05:06 ч. в [населено място], на [улица]срещу дом № 15, М. Л. Г. е управлявал лек автомобил „Пежо 807“ с рег. [рег.номер на МПС], като при проверката е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4502462, в който установеното е квалифицирано нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП.

На 30.10.2025 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-2124252, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е разпоредено отнемане на СУМПС №[ЕИК]. В заповедта е посочено, че жалбоподателят е управлявал процесния автомобил и че при проверката е установено, че МПС е с прекратена регистрация, като е прието, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Връчването е удостоверено с разписка от 30.10.2025 г.

По делото са приложени документи за застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № BG/22/125003632675 с дата на издаване 30.10.2025 г., както и разписка за платена сума.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от младши автоконтрольор към РУ – К. при ОДМВР – С., като по делото е приложена Заповед № 5173-3082/22.07.2025 г. на директора на ОДМВР – С., с която са определени длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП, сред които са младши автоконтрольори от районните управления при ОДМВР – С.. При тези данни оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган, поради което искането за прогласяване на нищожност поради некомпетентност не следва да бъде уважено. Неоснователен е доводът от писмените бележки, че компетентността не била доказана, тъй като заповедта за оправомощаване се позовавала на заповед от 2021 г., която не била представена. Персоналната компетентност на издателя се установява чрез приложената по делото заповед на директора на ОДМВР – С. за оправомощаване,

а законовото основание за възможността за делегиране произтича от самия чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която са определени службите за контрол по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, е служебно известна на съда, като липсата на нейното прилагане по делото не води до извод за липса на компетентност на органа, издал оспорения акт.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата е мотивирана и съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: г) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В член 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП. В заповедта обаче не е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение. Макар тази дата да се съдържа в съставения АУАН, заповедта за прилагане на принудителна административна мярка следва сама по себе си да съдържа всички съществени елементи от фактическия състав, въз основа на които е упражнена административната принуда, тъй като не представлява санкционен, а превантивен акт с непосредствено действие спрямо адресата.

Освен това в заповедта не е посочен и часът на нейното издаване. Макар този реквизит да не е изрично предвиден в закона, в конкретния случай той има съществено значение с оглед конкретните факти по делото. От събраните доказателства се установява, че проверката е извършена на 30.10.2025 г. около 05:06 ч., а в същия ден жалбоподателят е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради липсата на която е било извършено служебното прекратяване на регистрацията на процесното МПС. По този начин причината за служебното прекратяване е била отстранена в рамките на същия ден и е било възможно възстановяване на регистрацията по административен ред.

При липса на данни за точния момент на издаване на заповедта настоящият състав е лишен от възможността да провери дали към този момент действително са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно – наличие на служебно

прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Този порок препятства осъществяването на ефективен съдебен контрол и съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

По довода на жалбоподателя за неуведомяване по реда на чл. 574, ал. 10 КЗ следва да се отбележи, че принудителната административна мярка по чл. 171 ЗДвП не е санкция и по принцип не е обусловена от субективното отношение на водача. Независимо от това, доводът за липса на уведомяване, в съчетание с незабавното отстраняване на причината за служебното прекратяване на регистрацията, е относим при преценката дали мярката е необходима и съразмерна към момента на издаването ѝ – въпрос, който не е обсъден от административния орган.

Оспорената заповед не съответства и на целта на закона, както основателно твърди жалбоподателят. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена в рамките на същия ден, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените и доказани по делото разноски в общ размер на 455,11 евро, от които 5,11 евро внесена държавна такса и 450,00 евро заплатено в брой адвокатско възнаграждение, видно от приложен по делото договор за правна защита и съдействие от 23.01.2026 г.

Предвид изложеното и на основание чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2124252/30.10.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към Районно управление – К. при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С., [населено място], [улица], да заплати на М. Л. Г., ЕГН [ЕГН], адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 455,11 евро (четирисотин петдесет и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: